

No 318

št. 5

D 1475/9137

značni višini sta bila rudolfovski dijaki.

Metličan Jan Nemanjić, 1874-81, I.-V, ta je bil le nekaj 5 let na Verhu; bil je potem še župnik v St. Lambertu nad Zagorjem in v St. Janžu. Bil je mnemija da so Nemanjići potomci svetlega kralja Stefana Nemanje, Prvovencanega, 1196-1228, ki je bil brat sv. Save; radi tega je zahteval, da se njegove primke z j piše.

Njemu je nasledoval Jozef Grejzovic iz Ambrusa, 1878-85, I.-VIII.; ta je vtrajal nad 10 let pri sv. Treh kraljih in se je podal v St. Vid pri Pterdu.

1120. Pet Jan. Mechova je slavil svoje rudolfovski dijak; Jozef Koprivec iz St. Vida, 1863-68, I.-VI, je vdisel je v franciškov red

~~je umrla 27. 2. 1889, njen popravi je sledil 29.~~

~~1894. B. Pomotoma preizetemo.~~

112a

~~je bil devetdesetletni pravnik namestnik u
delju, in se je 8. 10. 1887 sem poveril Kol doc.
zavai prednik.~~

a / ~~Pet Jakob Mechora, je slavil svojo
glato psotho 16. majnika. 1887; soprua Marja c~~

~~P. Thugulin Sattner se je podal v Lullau;
njegov naslednik P. Inocenc Koprivec je
postal gvardijem 27. 7. 1887; tudi ta je
bil tu 1863. 68. I. - VI.~~

~~Kotlo deliki pomočniki so si omislili za
stavo ki jo je prost Uch na binkočno nedeljo
blagoslovil; botra je bila Elizabeta Hosevar,
soprua najbogatejšega mešana, ki je
leta pornej, 28. 12. 1888 umerla.~~

~~Dr. Muša Augustin iz Vrch Horke, ki je
bil tu 1867-74, 3. - VI. raz. je bil 29. 11. 1887
imenovan profesorjem geršine na univerzi
v Zagrebu. V Voltsku 1893 je dosegel 80 let;
entrat je tu predsedoval zrelotnemu iz
pitu.~~

= 1120

----- zlato poroko 16.5.1887. njegova soproga 112
Marija je to slavlje le kratko preživela
in je umrla 27.2.1889. Obitel Mechora je
došla iz Leske; njeno pecivo, vsolito površne
struce so, hile na glavi; per Jakob Mechora
je umrl 23.3.1894 v 81. letu; bil je zaveden
narodnjak. Sin Emanuel je postal go,
stilničar; sin Janer per; ta bi bil rad
v goston dobil Marijo Roman, toda ker se
je ta poročila z davkarstnim uradnikom Jož.
Kavčičem je Janer Mechora svoji ljuberni
zvest in samec ostel. do svoje smerti 11.11.1904.

a Hči Elisabeta Mechora se je poročila
5.5.1894 z posestnikom Edwardom Rokino;
temu zakoncu je bila namenjena le kratka doba;
Elisabeta je umrla že 18.7.1897; njen soprog
Edward jo je preživel le blizo dve leti in
je umrl 27.4.1899 v 38. letu.

Emanuelova soproga Amalija je umrla
6.4.1895; Emanuel pa 21.2.1899 v 52. letu; imela
sta hčer Amalijo.

415

a Hči Josefa se je poročila s tergovcem Adolfom Justinom
vodila mu je Adolfa in Elisabeta, in je umrla 23.1.1920 v 40. letu

1888

112. Uspokojeni major, Hrvat Mar.
Torbyhovič
 No. pl. Schlachtwert, vdovec, je ožen v za
 Kon. Marijo pl. Widenkern, posestnico
 gradu Malalotka pri St. Lorenecu ob
 Temenici. Imel je iz prvega zakona dva
 v Zagrebu rojena sina Levdorja in Euge
na, 1876-79, V-VIII. Oče Marko je umrl
 17. 1. 1902; žaloval je po svojem sinu Bo
 židaru, ki je kot vladni Koncipist v Ra
 douljici v svojih mladenskih letih d. 2.
 1888 umrl. Eugen ni bil svojemu bratu
 v ničemu podoblen; nihče bi jih smatral
 za brata, kdor ni tege vedel. Eugen je
 umrl ~~leto dni po svojem očetu~~ v Lublani
 24. 4. 1921 v starosti 63 let. Grajska

113

Malaloka je bila l. 1931 sedež banovinske
šole pod vodstvom vedovnic, ki je podajala
gujenkam pouk v vseh gospodinjstkih in
kmetijskih panogah. Gospa Marija, ki je vse
tri Terlukovice preživela, je z svojim plemen-
itim nastopom na gujenke vzgojevalno
učinkovala do svoje smrti, 13. 6. 1937,
depolnirani 92 let.

Okrajni zdravnik Dr. Martin Razpet
je kupil l. 1885 Marinovo hišo št 85; imel
je sina in 14 hčere; Alga se je poročila
20. 2. 1887 z policijskim komisarjem Dr. Mahkov,
cem; 8. 9. 1887 Anicla z policijskim koncipi-
entom Ervstom Zekelom, Amalija z profesor-
jem Ivanom Terhovcem.

Dr. Razpet je umrl 26. 4. 1888, v starosti
69 let. Najmlajša hči Livila se je omo-
žila 12. 8. 1891 z tovarniškim direktorjem
Zurijem Birkelbauerjem.

Tisti dan 26.4. je umrl v Kočevju
Godfrid Brunner, republicani sodni svetnik,
 dočakal je 88 let; tu je umrla tudi njego-
 va mati

9.6. je vsled Rapi umrl lekar Dominik
Rizzoli

113a V septembru sem bil iz Kolovrata v
Münipeč prestavljen. Ker moj prednik
 v Münipeči z biro ni bil gotov, sem dobil
 14 dni počitnic. Moj bratranec Maks Brun,
 ker je bil tako doberljiv, da me je
 za teh 14 dni pod streho vzel, tudi
 hrano mi je dal, Radav nisem bil kam
 drugam povabljen.

Prezident Vincenc Jennikar je po
 13 letnem ^{tukajšnjem} uradovanju 21.10.1888 umrl,
 tudi je bil tu pokopan. Z svojo soprogo
Emo, ki je umrla l. 1902 v 66 letu vsled Rapi,

je imel hčer Eno, ki je slovela radi svoje lepote. Poročila se je z vladnim komisarjem Godfridom Friedrichom. Ta je bil l. 1888 vladni sekretar v Kamniku, tam je napredoval do obrajnega glavarja; kot tak je prišel l. 1900 v Rudolfov. Le 2 leta je bil Friedrich obrajni glavar tu, ker je bil l. 1902 kot vladni svetnik v Lublanoprv. stavljen. Tam je bival do svoje upokojitve; radi bolehnosti se je šel zdraviti v Griz pri Bolcanu, in je tam 20. 1. 1916 v 67. letu umrl.

O Rožiču 1888 je ta sem iz Lublane došel jezuitičev naslednik, prezident Jož. Gerdesič.

Tudi Dr. Razpetov naslednik, Dr. Ivan Marvotič, je kot obrajni zdravnik v ju. ni ju ¹⁸⁸⁸ sem prišel.

1136. Dolovec se prava vas ni, ampak v gorskem
 kotu Šičič gredo, kamor vodi edina cesta
 iz Zagorja ki se v Dolovcu končuje. V
 tej naselbini je župnišče, šola in 2 kmetiji.
 Župnik Andrej Pogorelec iz Sodražice doma,
 57 let star, ni imel nikdar kaplana, a ker
 je bil že zelo vodeničen in službe ni mogel
 več upravljati, so mene tje poslali. Vkljub
 svoji bolezni je bil župnik vedno vesel Pil-
ničan; gospodinjili sta mu dve postarni
 sestri iz moravske župnije, ki sta za me
 lepo skrbeli. Hrana je bila jako dobra, deli
 jo je morala ena izmed sestra tedensko
 enkrat živila iz 11 km oddaljenega Zagor-
 ja s težavo prinesati. Da si kaj prislužim
 sem se nekolikokrat na 10 km oddaljeno
limbarsko goro masavat podal, ki je

bojzepotna podružnica monaške fare; ob
 6^h zjutraj sem odšel, o poludne sem se tesci
 povernil in zaslužil sem 2 gold. Ho sem
 iz Kolovrata v Mirnovpeč prišel, se mi je
 zdelo da prihajem v rezidenco, tam var,
 kočnik je med obema krajema. Župnik Jan
Udovc iz Roka, 59 letni, zdrav in čestit go.
 spod je deloval za dva, oba sta imela polne
 roke dela, skoraj vsak dan sem moral v kakš
 podružnico odhajati; Golobinjsk in Gledb.
 dol na zapadu, Kamenje in Hmelnik na vz.
 hodu tvorijo farno osemlje in zahtevajo mas.
 go težjanege posla. Tudi tu sem bil mnogo.
 Prati do poludne teič; a župnik je skerbil,
 da sem bil irbosno postrežen. Kolovrat je
 pečen in brez blata; Mirna peč iloonata in
 blatna; moral sem si omisliti skoruje z goleni
 cami; Ho sem te celjariju plačal - mi je preostal
 le še 1 krajec prēmoxenja!

1889

114. Petrič Franc, davčni kontrolor
 je in Vipave sem došel l. 1870, in je z
 svojo obitelji pri Knificu št. 80 stanoval.
 Trije dečki so bili njegovih let cf. 37; ~~hči~~
~~Adela~~, sin ~~Franc~~, ~~morediti~~ tudi Leopold. Lino
 vi so tu doveršili ljudsko šolo; Maks in Herman
 I; Franc 1870-71, I, II. Leopold 1879-82, I-III. vsi
 so se poprijeli ^{varnih} drugih poklicev; Maks tiskar,
 šiva, in je slavil kot tiskar svoj 50 letni ju-
 bilej. Njih oče, kontrolor Franc Petrič je
 umrl 20. 8. 1894 v 70. letu. Hči Adela je
 dobila trafiko in je umrla 13. 12. 1899 v 51.
 letu, njena ohrmedla mati pa 9. 10. 1894.
 Njihovi tu rojeni potomci: vnuki:
Maks Petrič 1901-09, I.-VIII.
Emanuel Petrič 1906-14, I.-VIII.
 ne 27. 36 Petrič Jani

Adolf Petrič 1929-33, I.-V.

Zarbs Petrič 1935-40, I.-VI.

Petričev naslednik je bil davčni Kontrolor Franc Kovačič, ki je došel 1874 iz Postojne; njegova soproga je bila sorodnica prof. p. Ignaca Staudacherja. Kontrolor Kovačič je bil dobrotnik revnih dijakov, ki jih je k svoji mizi povabil. Sin Anton, 1879-88, I.-VIII. hči Albina se je poročila 4.3.1886 z pristavom Julijem Pučarjem; Franja z posrednikom Malleom Brunnerjem 27.2.1889; Zofija z odvetnikom Dr. Jan. Skedlom, ki je pa že 24.7.1891 umrl; v drugo se je poročila z odvetniškim korecipientom Dr. Kolšekom l. 1893 ki se je 3.3.1894 preselil v Celje; l. 1880 so Marijino soko na stranem altarju v Kapitelški cerkvi venčali z poročnico Kvono, ki jo je beloboblečna Zofija na klarini iz karkristije k altarju prinesla.

1141, 1142

Leopolda je odšla v Ameriko, od tam se je z svojim ^{Stillebacherjem} mužem 1932 v domaćijo z namenom podala, da ostaneta trajno tu; Ker sta pa tu začutila nevarno atmosfero, sta se zopet v Ameriko povrnili.

Kontrolor Slovnič je umrl 10.1. 1889; njegova vdova l 1894; ta je bila v oktobru 1934 izkopana in na novo pokopališču prepeljana; dasi je 40 let v zemlji ležala, je bila boljše ohranjena nego mnogi drugi, ki so 10-20 let pozneje umrli. Pokopališče na nekdanjem Kapucinskem vrtu je služilo svojemu namenu 133 let; počeni 2 letom 1809.

1142. Oče Antona Rozina je bil lastnik hiše št 94, tam je bila Kavarna predno se je preselila v Marinovo hišo št 70. Govorila se je, da je nekki pustni torek popoldne maskera

na Ronju v Ravarno prišel, in da je tam
 Ronj pustil svojo vovitnico. Z svojo soprogo
 Amalijo je imel Korina dva sina. mlajši
 Franc je došel le v I. gimn. ^{l. 1874} razred, in umrl,
 njegov oče je pa se pred njim svet zapustil.
 Starejši, zelo nadarjeni sin Anton, je
 došel do VII. gimn. 1871-77; bil je orjanske
 postave, zelena obličja, sončnega glasu.
 Kot sedmošolce je pri šolskem koncertu
 prednašal Šilerjevo balado: der Taucher;
 vse občinstvo ga je pozorno poslušalo. Po
 dovisen VII. razred ga je sviec gnalo
 v Terst; tam je dovisil VIII. raz. in se prav-
 nim studijam posvetil. Kot uradnik se
 ni maral mnogo seliti. ^{l. 1893 je} obsedel kot pri-
 stav v Radcih, in tam sodnik postal.
 Dne 1. 5. 1889 se je poročil z Marijo Žuvan.

in je napredoval do sodnega svetnika,
 v tem dostojanstvu je tam umrl l. 1918
 Njegova soproga, ki se je v njegovi družbi Du.
 naj ozledala, mu je sledila 26. 6. 1923 v 55. letu
 Mati Amalija Rozina je umrla 7. 3. 1901 v 63. letu.

1146 Iz Malevati pri Doberniču so tu študira-

li: Treo Adolf, 1857-59, V-VII;

Treo Alojz 1858-59, I, II.

Treo Karl cf. 37 bil je koncipient pri G.
 Jož. Rozini v Kandiji, do njegove smrti
 27. 6. 1889; potem se je podal v Celje k Dr.

Filipiču. Njegova sestra, omožena Luban je
 umrla 4. 10. 1889. Dr. Treo se je poročil

¹⁸⁹³
 30. 9. z Marijo Mohovčič; l. 1910 je bil odvet-
 nik v Gorici. Umrl je 25. 7. 1935.

Treo Juli, 1889-95, I-VI.

Po enoletnem delovanju v Minneapolis
 sem bil v septembru ¹⁸⁸⁹ prestavljen kot ka-
 tet in beneficijant v Idrijo.

114c. Učitel Herman Venedig mi je čisto
 pripovedoval o svojem sošolecu Mihaelu Mogolju
 licu, ki je župnik v Stillfriedu na nižje Avstrij-
 skem. Očitel Mogolj je stanovala v svoji
 hiši za samostanom; dva sina sta študirala,
Janer 1851-59, I.-VIII.; ta je odšel v posebno
 škofijo, postal župnik in je v mladih letih
 umrl. Mihael je tu le I.-VI v letih 1854-61
 doveršil; VII. in VIII. neli je drugje, je vstopil v
 ljubljanski alumnat; je bil kaplan v Idriji,
 potem župnik v St. Lambertu nad Zagorjem
 in se je preselil v dunajsko nadškofijo. Z ve-
 dami se je pekel v enomer; na dunajski univer-
 zi si je pridobil l. 1855 doktorat filozofije,
 in l. 1889 na praški doktorat teologije.

Ker sem si kot pomožni učitel prihranil
 nekoliko denarja, in ker je bil Dr. Mogolj kaplan

v Idriji, kamor sem bil namenjen, sem sklenil, da ga obiščem v svojo informacij^o meni popolno neznanih razmerah v Idriji. Podal sem se v ponedeljek 23. 9. 1889 na pot in došel na Du, naj, potem v Stilfried ob severni železnici; od tam je le črtet ure do reke Morave, in onstran reke je že ogerška dežela, na kateri Slovaki prebivajo; na Slovaščem sem bil ves dan, ko so v Budimpešti postavili v oblikovni civilni porabi sklenili. Le dva dneva sem mogel porabiti, da si ogledam Turaj njegove palače, cerkve, da se popeljem na Go, lovec in se potem zopet proti domu podam; v petek večer 27. 9. sem prišel v idrijski hotel, ki me je spomnil na Holonat, le da je bil precej širošivši; pot v Ko, naški hotel vodi navzgor, v idrijski hotel pa navzdol!

1142 Slovenška narodna zavest se je v tej dobi
zelo otkrepila; znatno sta k temu pripomogla
ljudva Andrej Winkler in Lutjje. Winkler
je bil Kmečki sin iz Goviškega Primorja,
prvi šolski predsednik ki je bil rodom Slo-
vence, ki je dal slovenskemu jeziku veljavo v
uradovanju in po Lutjju ustanovil prvi
slovenski uradni list: Tudi društveno živ-
ljenje se je lepo razvijati pričelo; dokler temu
med drugim tudi ustanovitev Lollola' v
Rudolfova. Njegovi člani niso bili le me-
stri temuč tudi okoljski mladenci, ki
so se hoteli v telovadbi izobraziti. V dnevi 8,
9. in 10. ¹⁸⁸⁹ junija je bilo veliko slovlje v Rudol-
fovi, kjer je Ravnik Jož. Hočevar pred
vstopjem maševal in ^{novi zastavo blago,}
slovil. ~~Dne 25. 8. 1914 je + 450 Lollolov in~~
~~Kapitelki marof v mesto slovatato; na Loki~~
~~so soje vaje uprišo mnogih gledalcev izver,~~
ševali

L. 1889 je pel v St. Petru novo ma-
 šo Anton Bojanec, sin uglednega župa-
 na in premožnega posestnika. Novomaišniku
 je pridigoval sv. Mik., mnogo gostov in
 veliko ljudstva se je te slovesnosti udeležilo.
 Tiran sem bil, novomaišnikom izja njegovih
 gimnazijskih studij, 1878-85, I.-VII; povabil
 me je, toda še le po dokončani svoji službi
 sem se mogel v St. Peter podati. Dospel sem
 tje ob 1/2 2^h popoldne - a nisem dolgo ostal.
 Radi nekega dekleta so se fantje dveh vasi
 spopadli, in nek fant je svojega tekmeča
 zabodel. Župnik je od obeda odšel in hi,
 kel verjema previdet - a ta je že izdihnil.
 Ta vest je tako učimbovala, da so se povabile
 ni gostje kaj naglo razšli.

Kot kaplan je bil Bojanec nastavljen
 v St. Jurju pod Kumom, l. 1895 je bil ka-
 plan v Skočjanu; l. 1902 se je preselil

111c

na Aštranjsto; K obsežni župniji spadajo
podružnice, ki imajo svoje lastne du-
hovnike, tja se je Bojanec podal in
je bil ekspozit v Suhoriji, potem pa
v Nadanjem selu do l. 1920. Tudi on
je čutil železno pest Italijanov, ki so
prišli l. 1919 slovensčino zatirati.

studiral Joz. Gražen iz Kostanjevica je tu
1856-64, I. - VIII.

Se v VIII. je tu bil Jan. Gražen iz Kostanjevica
l. 1889 in je tu maturiral. Posvetil se je
medicini, postal doktor in zdravnik in se
je oženil z hčerko premožnega ljubanskega
restavracije, h. Kenjici. Dr. Gražen je
revne bolnike brezplačno zdravil, umrl
je 11. 3. 1921. Iz njegove zapuščine se je po
njegovi volji serikal Gražnov dijaški
dom, v katerem je dobivalo 50 dijakov
svoje stanovanje, od oktobra 1930 dalje
pa tudi svojo prehrano.

1890

115. Življenje v Idriji telesno ni bilo tako naporno kakor v Holovratu in Mir, nipeči, duševno pa zelo. Karu četrtkov sem imel vsak dan 2 uri dopoldne in 2 uri popoldne katehitični pouk v parredih z 60-80 učenci; nelo leto jih je bilo 100 dečkov v 3. razredu; tudi vse dušno pastirstvo me je zaposlilo kakor delana Jos. Kogej, Idrijčanec, v vsakem okruženju vjornega predstojnika, in kaplana Fran Omsiča, ki je že 20 let v Idriji svojo službo opravljal, v mestu br. ječin 4200 vrenitlov. Vsi trije smo bili dobro vprašani in z delom preobloženi; toda zaslužek je bil temu primeren, radi ^{tega} sem sklepal, da se ne bom več selil, temuč v Idriji obzedel. Beneficijska hišica je bila majhna in v hrtili zidana; po stopnicah je bil dohod

v moje stanovanje; še druge obodne stopnice so vodile od tod do mansarde, kjer je bila ena soba. Tako nermaten je bil moj kvartir; in vendar mi je radostoval. Moral sem imeti lastno gospodarstvo; nasvetovali so mi pridno Trdijčanko, ki sem jo v službo sprejel.

Ribič je bil naverž, ker ni razumel varčevati in gospodariti; njegova branjarija je deržala navzdol; bil je že nad 25 let branjevec in ni ničesar imel. Mala Miska Podobnik je na tergu zemlje prodajala in si je toliko prihranila, da si je končijo v Stični Kupila; njen sin je študiral in se z Antonijo pl. Langercjevo poročil. Neka branjevec je prodajala zemlje na mitnici v Kan. diji, in si je hišo v Zakjivasi Kupila. Pri Ribiču je pa me v Breyno zginilo; vsak kraj, kar, ki sem ga zaslužil z poučevanjem, počeni

od IV. do VIII. sem mu dal, vsa Gixelina meta,
 nova je šla v njegov žep, in v ljub vsemu
 temu je bila njegova revičina od dne do dne
 večja; moral bi bil prijadrati med občin,
 ste ubožce; da to prepričim, sem ga k sebi
 v Idrijo prabil. Prisel je z ženo; v pod,
 strcni, ^{sobi} so stanovali trije ljudje. Moja mati
 je to zgodela, menila je da živim v Bog ve
 kakih ugodnostih, in je prišla v Idrijo.
 Ko je pa videla v kakih palači mi vi bi,
 namo, nas je ze naslednji dan zapustila.

Imel sem pač dovolj stroškov, a ker ~~sem~~
 znal varčevati, se je nam vsem dobro gosilo,
 sem shajal in si v teku 6 let se nekoliko
 prihranil. Ribič je živel se 5 let, njego,
 va žena ga je za 4 leta preživela in je
 umrla 5. 12. 1899; oba sta v Idriji pokopana.

116

116. Darovecova hiša v Gotnovasi ima kaj lepo lego ob cesti ki vodi iz Ru. dolfova v Metliko. Dečka Janer in Anton Darovec sta v letih 1867-71 obiskovala le ljudsko šolo 1-4; že l. 1870 so je tu nastanil kot v svoji lastni upolnojeni konjeniški kapetan Janer Dejak, rodom Pibničan, z svojo soprugo Poljalinjo; ker nista imela svojega potomstva, ita dekliv Rozo Darovec za svojo vzel. Dejak in gospe ita se ob nedeljah večkrat v Ru. dolfov v cerkev pripeljala, ko ita se vračala, ita seboj na obed vzel upolnojenega Kancelista Pisika.

Pred dohodom v Gotnovas je ob cesti stal star Križ; Dejak je dal nov Križ narediti in je skerbno čuval, da je bil vedno v lepem stanju; bil je to najlepší Križ daleč na okolo. Z uradniki in mestno gospodo je bil Dejak dobro znan. Za svoj god,

27.12. je povabil na večerjo svoje prijateljice, tisto tudi 1880. 116, 116a

116a Sin graškega dežavnega pravdnika
Ernsta pl. Lehmana, pristav ^{Glenrik} Haro pl. Leh-
man, ki je pri svojem stricu, županu Albert
pl. Lehmanu stanoval, se je šel ta dan spro-
hajati in se na povratku, ne sluteč da
Dejda svoje prijateljice pogastuje, k temu
na obisk podal. Ko Lehman v sobo vstopi,
pi, se gosti nehoté spogledajo. Bil jih
je namreč 12; in Haro ^{Glenrik} Lehman 13.

V Minneapolis je bila učiteljica, ki
je slovela radi svoje lepote in je bila
tudi v mestu obče poznana. Sredi mes-
ca januarja se podata pristava, tem-
notkožji Stuhec, in bledi Lehman v Min-
neapolis k lepi učiteljici na obisk. Na po-
vratku jima je toplo postalo. ^{Glenrik} Lehman
sname klobuk z glave da se ohladi; ni

116a

se samo ohladil, temuč tudi prehladil;
nastalo je vnetje možgan in 28. 1. 1881 umreje
Lehman v mladostni dobi 38 let. Njegov po-
greb je bil žalna manifestacija vsega meita.

Par let za tem tragičnem dogodkom
je gospa Dejak ohromela; svojo bolezen je pol-
nih 7 let voljno prenašala, dokler jo je smert
terpljenja rešila 6. 9. 1890. v 67 letu; njen
soproq Dejak je bil visoke, krepke postave,
širokopleč, moral bi bil doseči visoka leta,
a že 2. 8. 1891 je sledil svoji ženi. v 69. letu.

Roxa Hovac Darovec se je poro-
čila 28. 5. 1881 z pristavom Jož. Hovacem;
ta je bil župnik v Metliki, 1866-73, I-VIII;
potem je bil sodnik v Metliki, kjer se mu je
rodila edina hčerka Marija 30. 8. 1882; a že
l. 1885 se je povernil K skrajnemu sodišču
kjer je še l. 1887 kot svetnik deloval. Sestavil
si je seznam vseh 70, 80, 90 let starih vseh.

a Divša posestnica Darovec je v Gotnevasi ^{116a}
umerla 18. 7. 1901. Darovec Franc iz Gotnevasi
je bil 1856-62, I.-VII.
Tudi obitelj Darovec v Ločni je svoja ^{sinova} v gimna.
+

zijo pošiljala:

Darovec Franc, 1864-70, I.-VII.;

Darovec Jož, 1898-1905, I.-VIII., je postal doktor
prava in avskultant; Kot poročnik je
padel v Karpatih 6. 3. 1915.

116b

116b V državnem zboru na Dunaju je bil zakon o zgradbi dolenjske železnice dne 8. 5. 1890 v tretjem čitanju sprejet; s tem činom je postala dolenjska železnica dejstveno na papirju.

Prof. Verhovsek piše str. 20. Tihod v meits je bil Raj imperanten. Veliki cesti so zapirala mogočna kulturna ali gorenja vrata. Uterjena so bila na levi in desni z mogočnima stolpoma, kojih jeden je ~~na~~ preveran še danes ohranjen, ter je del Škaberne hiše." Od te rodbine so živeli v mojem času: Jozefa Škabarne, dobrotnica dijakov in revežev je umrla 23. 12. 1890.

Njeni potomci Franc, 1857-64, I-VIII.; Florjan, 1860-63, I-IV. ~~po~~ potem se je pokvaril gospodarskega dela, vsobito na Terški gori, kjer je imela obitel svoj vzorni vinograd. a profesor na gimnaziji v Kranju, kjer je 12. 11. 1883 v 38. letu umrl.

11. 6. 1877

Eduard, 1860. I.

August 1868. I. - Hložina

Gli Marija, vdova Rocina je bila ka.
Kor njena mati, velika dobrotnica revešev
in je umerla 10. 8. 1931, dopolnivi 80 let.

117. Le l. 1878 je bil tu nastavljen
kot vladni koncipist Friderik Swarc, ki je
napredoval do Kamisarja; bil je Makov mmo.
gi drugi uradniški član Rocine in čital.
nice. Potem je odpotoval, a se je l. 1890
povrnil kot strojni glavov. Njegovo delo.
vanje pa ni bilo dolgotrajno, ker je bil že
naslednje 1891. leto iz službenih ozirov
premeščen v Pariz.

16. 6. 1890 je umerl fr. Regulat Stam.
cer; vaje je bil na Mirmi 27. 10. 1821; bil je
po dovršenih studijah na inomostni uni,
vevri profesor v Pazinu, potem 1859-74 pa tu;

117

maj učitel ni bil, a hvalili so ga, da je bil
v svoji stroki zelo vešč, do učencev pa pivra,
neseljav. O njem se lahko veče, da je bil živ
svetnik, ker so ga vse kraposti dicile, osobito
se je odlikoval po svoji teatlovestnosti.

P. Florentin Hrvat, vodja ljud.
sko šole je postal v juliju 1890 guardjan. Rujan
je bil 1.5.1847 v zgoranjem Tuhinju; l. 1870 je
bil imenovan učiteljem v Kamniku, l. 1875
pa tu, in je ostal do svoje smerti vsled su,
šice 3.5.1894; njegovo največje veselje je bila
šola; 14 dni pred svojo smertjo je bil še v šoli.
Udejestvoval se je kot pisatelj; spisal je krat.
ko zgodovinsko sliko krajskih mest, poslovenil
več povesti Kristof Smida in podel kratok
opis rudolfovkega glavarstva. Bil je tih
in miren; nikogar ni raziral; bil je nečak
p. Ladislava Hrovata, ki ni bil ne tih
in ne miren, temuč sanguinik.

117, 117a

V starih časih, in se v dobi Marije Ter-
ezije so inženirji ceste čer grise gradili
čas, da ljudje & priprago kaj zaslužijo, ni
se pa pomislilo, da se ljudje in živina po ne-
potrebnem mučijo. Tudi cesta iz Rudolfova
v Berlin vodi čer Kapitelki marov, kjer
je blance, da se clovek in živina terpiati.
In vendar bi se bili temu nedostatku
lahko odtegnili, ako bi bili cesto ob Ker-
ki zgradili. Kar se pred stoletjem ni zgo-
dilo, se je 1890 vresničilo. Inženirji so za
železniško postajo v Rudolfovem berlinsko
okolicu dolocili; treba je bilo misliti na
prilozno ^{ko d} gvero Kolo dvova z metom: in
pricela se je graditi nova cesta ob Kerki.

117a Pisčerjev naslednik je bil gim-
nazijski direktor Andrej Seneklovič, doslej profe-
sor na ljublanški realki. Nastopil je svojo
sluzbo v septembru 1885; imenovan je bil

117a

okrajnim
tudi šolskim nadzornikom, a je že po petlet-
nem jako uspešnem delovanju v septembru l.
1890 v Ljubljano prisel, tam je postal vlad-
ni svetnik in predsednik civil - Metodove
družbe. Njegova prednika Dr. Zindler in
Fischer nista gnala z dijaki v njihovem ma-
ternem jeziku govoriti, Senetovič je bil svet
Slovence. Z svojo soprogo Filomelo je imel
hčere Filomelo, Pavlo in Miroslavo; u-
mrel je v Ljubljani 17.10.1926. a

Njegov naslednik na gimnaziji je postal
Dr. Frans Detela, dotlej profesor v dunaj-
skem ^{se}Novomestu. Soproga Marija mu je
rodila dva sina, ki sta tu študirala.

Detela Anton, rojen v Ljubljani, 1894-1904, I.-VIII

Detela Franc, rojen v Rudolfosu, 1902-06, I.-IV.

---

a soproga Filomela mu je sledila v Lu-
bljani 6.1.1930; Senetovičeva: Firika je
učna knjiga.

1891

118. Uvod v l. 1891 je bil mrazel, nje, govo oshud pa topel. 25. 10. 1890 je padla la gosta toča, 27. in 28. oktob. je padlo veli, Mo snega, ki je polemil sadno drevje; novo leto 1891 se je pričelo v hudim mrzom in velikim snegom; 23. avgusta je toča potolčila poljsko pridelke, ajdo in vinograde na Terški gori; v novembru so basi pastirji pasli svoje črede; v decembru so svetlele trobentice in 30. grudnia so videli metulja citračka.

Delokranjec, ameriški škof Jan. Vertin je svojo domovino zopet obiskal in Makor l. 1880, imel gimnarijsko sv. mašo. 29. 10. 1891.

118

91

Kraemem solskega l. 1890 je stopil p.
Ladislav Krovat, po 36 letnem službovanju na
turbajski gimnaziji v veliko zaslužen pokojnik. Rojen
je bil 10.3. 1825 v gorenjem Turčinju; študiral je
klasično filologijo na dunajski univerzi, potem
pa je brez prenehanja deloval ^{tu} kot učitelj in vzgoj-
itelj gimnazijske mladine. V gimnazijskih in-
vestijah je pisal l. 1857 o Herkatorju; 1858 o
arističnem perfektu, 1862 o slovenskem geniti-
vu, 1863 o časoslovju latinskega jezika; 1865
a) o sv. Hieronimu, ki je bil kakor tudi p. Ladis-
lav rojen med Slovenci in umel njih jezik,
po rodu pa je bil Rimljan, morda celo pala-
tiničen Grek, ker njegovo ime je govore Koro-
vime b) o pogojnih latinskih stavkih c) o
pojmu; 1867 o pravilih za pisavo; 1869 o
vodu v Solvatoos apolegijo in 1878 v sloven-
skem domu. To je Ladislavovo poslednje delo,

in prvo kar sem jaz od njegovih spisov bral,
Slovenski dom' je kratka zgodovina slovenske li-
terature, ki je name silno vplivalo in me nav-
dušilo za slovenstvo.

P. Ladislav Slovák je prvi spisal latinsko sloo-
nico v slovenskem jeziku za šolski pouk; to.
Kala se je pri Robau v Florijanovi hiši; p. La-
dislav je hodil dan za dnem po ozki ulici
iz samostana v tiskarno Mat. Novelltor; s potjo
ma je polglasno skandiral, nevedci ljudje
so to upravičeno menili: mesa se mu! Tudi v
Novice, ljubljanski žvon je pisal in dvoje Smar-
nic predstavil. O upokojitvi mu je casar podel-
il za usluge zlato križec z keono. Moj uč-
tel ni bil; v občevanju je bil prijazen,
Kadar pa mu kaj ni bilo po volji, ga je
zgrabila sveta jeza in v priimkih ni
bil izbirčen.

119. Iz Idrije vodi samo ena cesta po ravnem, ona ob Idriji proti Gorici, ostalih 5 pa navkreber, od teh 2 ob Zali in ob Milovi, ostale 3 pa v serpentinah. Lamer w. Magdalene na jeličnem Verhu stoji 500 m. nad Idrijo, ki leži njej pod nogami; od tam je prihajal kl meni v Idrijo geuntar Gnerda, vel. močan in mi potočil, da uje, gov sin Janer obiskuje VI. gimn. varred v Go. vici, da si pa zaradi neznosnih narodnih razmer želi proč. Svetoval sem mu naj da sina v Rudolfov; zgodilo se je tako in sin je v letih 1890 in 91 tu VII. in VIII. dohvačal, je vstopil v lublansko seminar in je bil mno. 90 let župnik v veliki Dolini pri Mokricah, naslednik Frana Prulca, ^{in Stopie} ki je bil l. 1859 tu v I. in odsel v Možjjeviče.

119, 119a

41

Tudi je bil p. Ignac Staudacher
od Kapi zadet, za pouk nesposoben, nadome,
stoval ga je od decembra 1881 p. Hugolin Latner
l. 1882 in 83. V tem letu je verlo prestal
izpit za pouk v srednjih šolah službe pa
ni dobil, ker je Kneravko Dr. Pogacar ho,
tel imeti Katcheta, ki bi ustanovil društvo
rolnodelskih pomočnikov. Prišel je na gim,
narijo Dr. Jož. Marinko, ki je škofovo željo
uresničil.

119a. L. 1891 se je podal prof. verouka na ljublan,
skem učiteljsku Jož. Klemenčič v polkoj; rok
za polaganje izpita je bil razpisan in jer
sem se k izpitu oglasil; razun mene sta se
še dva duhovnika prijavila Jan. Lavrenčič
in Franc Perne. Izpit smo vsi trije dobro
doverili, službe pa ni dobil nihče izmed
nas treh, temuč Anton Kevrič, Katchet na
ursulinski soli v Lublani, ki je imel kot
pisatelj zasluge, ki jih mi nimamo imeli.

119a

71

Ivane Porne je postal doktor bogoslovja in profesor v Kranju, potem v Ljubeni. Ivan Lavrenčič iz Planine v Vipavi, je študiral v Gorici do VI., potem je prišel v Rudolfow in tu v letih 1877-78 dosegel VII. in VIII.; bil je liser med dijaki; naravno zaveden in marljiv; obe leti je sodeloval pri solskih koncertih in predavanjih; še sedaj, po pro. letu blizo 70 let, mi zveni v ušesih njegove besede z katerimi je poučal svoje predavanje: "Roxamunda ide v Kloster, kinc ljublan, s'kih nun postane". Lavrenčič je bil dekan v Smartnu pri Litiji in potem v Kačniku.

Dne 26. 8. 1891 je umrl lioši grajski škaf Ant. Vinc. Smola v svoji vili Germ v svojemu 72. letu. Bil je veleposestnik; 4 zemljišča so bila njegova lastnina: Germ, Graben, Forst in Gutenau; Nje sta zadnji dve posestvi ne vem; zemljiška knjiga bi dala pojasnila;

morediti je Forst oni Zabovit, s Raterem
 poročca Verhovec str. 4, 5. Na Geremu je bila
Mnetijska šola že od leta 1886. Smola je
 bil provizorično pokopan na simihelskem
 pokopališču; poseben list pa naznanja, da
 se bode v cerkvi sv. Ane na Grabnu grobnica
 ca sezidala, tje bode pokopnik prenesen.

Njemu [†] ~~se~~ sledila:

sin Oton, vpokojeni vodja zemljiške knjige v Bozni;
 umrl je na Duražu 29. 11. 1901; zapustil je
 sina Ferdinanda, rojenega v Mostaru; leta
 1895, 7. tu.

supruga Klotilda roj. Škrem; 20. 1. 1903 v vili
Gerem umrla v 82. letu.

~~sin Albin, nadvodnični mojster, umrl 21. 10.
 1914; poročil se je 19. 10. 1879 s Klarami z Fi-
lipino Flauser, ta mu je sledila 29. 4.
 1923. Njuni potomci so:~~

119

42

~~Albin Smola iz Lukovice 1895-1902,~~
I.-VIII.

~~Gustav Smola iz Lukovice 1893-94, I-IV.,~~
l. 1907 Madet.

~~Jozef Smola iz Metlike 1906-19, I.-VIII.~~

~~Hilari Angeli so peli kot novosti podobenstvo~~
~~1907-1908.~~

1892

120. Vsaka stvar na svetu ima svoj
 začetek, svojo dobo in svoj konec. Tako tudi de-
nar. Prišel je čas, da so stari avstrijski goldinar
 odpravili in ga spremenili v dve Kroni.
 Krona je imela vrednost, ki je nekoliko prese,
 gola švicarski frank. Prva svetovna vojna
 in nje posledice so zadale avstrijski Kroni
 smertni udarec; njena valuta je padala od dne
 do dne; ta proces smo imenovali inflacijo;
 dne 1. marca 1925 se je sklenilo: 10.000 Kron
 ima nekoliko manj veljave nego je imela
 ena Kuna l. 1892; imenimo 10.000 Kron
 en šiling in računajmo z šilingi. Tada
 šilingu se hode enako godilo. Kakor se je
 goldinarju in Kroni; že danes to čutimo;
 pismonoši, ki mi dostavljajo pokrajino, sem

moral plačevati do 1. septembra 30 grošev;
od 1. oktobra dalje pa 1 šiling in 20 grošev, tj.
štirikrat ^{več} ali 400%!

Dne 29. septembra 1892 se je pričelo spal.
novati, kar so Dolenjci že desetletja želeli =
zgradba dolenjske železnice. Ta dan so se
zbrali meščani onstran kapitelskega grisa
proti Berolinu, na prostoru ki je bil za
kolodvor odločen. Poslanec Lustje je imel
slavnostni govor; prošt Peter Meh je blagoslo-
vil prostor kolodvorne postaje; pri tem so
Kapit. vikar Benkovič, puceški kaplan Induf,
p. Otokar Aleš, p. Gotard Podgorsček in Kapl.
telupi organist Ig. Hladnik peli psalm 126:
"ako Gospod ne zida hiše, se tudijo zidarji
zastonj"... Med zahvalno pesmijo je svirala
mestna godba; mešč. in dolenjske pevsko dru-
stvo ^{je} zapelo ženovo: Molitev; potem se je

gačelo zasajevanje lopate. Prvi je zasadil lopa-
to oltrajni glavar Oto Fränzel pl. Vestencik; z
slovenskimi besedami je začel, z nemškimi je
Koučal; drugi je zasadil lopato mestni župan

H. Koucu slovesnosti so se zapeli:
Lopa naša domovina!

Tega dne se je gotovo zelo veselil dejalni
predsednik Andrej baron Winkler; dne 10. 10.
se je podal v polje in njegovo motto je
zavzel Kerd Kamec, baron Klein.

3. marca je umrl Kanonik Andrej Škrabec

v 79. letu

121. Dne 12. 12. je zapustila svet mlada, pred krat,
nem poročena Marija Grebene, voj. Gerdsič
v svojem 24. letu. Njen oče voj. Gerdsič
nujen v Čudnoselu pri Černomlu, je tu štá-
dial 1850-57 I-VIII; na Dunaju pravo; slu-
žil je le na Kranjskem Kolikor magoče v

Rudolfu in njegovi bližini; 1869 je
bil tu pristav, potem sodnik v Kostanjevici,
l. 1881 desničarski pravdnik tu, potem v Ljubljani;
29. 12. 1888 je bil imenovan predsednikom o.
krožnega sodišča tu; kot izbornemu živilu
so mu bila na razpolago še višja dostojan-
stva, a on ni hotel Rudolfova zapustiti.

Kupil si je vilo za 20,000 tlor., in na pragu sv.
Rimskega Cerkva 1900 je bil 3. blagoslov v njegov.
nem vrtu. 1902 je bil Gerdeič imenovan dvojnimi
sodnikom in je po 43. službenih letih 1. 10. 1904 stopil v
stoj. Lincek Janko iz Kostanjevice je bil tu le 1872-73
v 1. in 2. raz. ljudske šole.

Hči edinka Marija je bila vzorno vzgoje-
na; njena prijateljica je bila Marija Gall.
Poročila se je z pristavom Karlom Grieben-
cem; a je kmalo umrla v Kostanjevici,
pokopana v Rudolfu; l. 1928 izkopana
in na novo pokopališče prenesena. Sprejem
novodošlega Mariborkega prota, Petra He-
ha dne 23. 8. 1882 je bil zelo preprost. Razun

121
maloštevilih vernikov so se ga vdeležile le
islavice, njim na šelo je pristo pozdravila
Gerdešičeva Mimi in mu šepet cvetlice podala.

Dronni svetnik Gerdešič je bil vedno
terdnega zdravja; kot upokojenec mu je prišla
noga črneti. Ljubljanski zdravnik Dr. Štajner mu
jo je odrezal. Umrle je 10.6. 1914; 80 let je dosegel.
Njegova soproga Analiya je umrla 8.12. 1924 v 86. letu.

Grebem Michael, oficial. pri okrožnem sodišču
l. 1859, je ^{tu} bival do svoje upokojitve in smrti
l. 1913. Tu ^{je bil} pokopan in na novo pokopališče
prenesen. Njegova soproga Tererija, je
umrla 25.6. 1902 v 86. letu. Njih potomci:
Oto, 1865-70, I-V, se je podal R. davka.
niji; je služboval tu, v Postojni in Rade,
čeh 1888.

Karl je obiskoval tu šole od 1868-79, I.-VIII.
na Dunaju je jus studiral; kot derjavn
uradnik je služboval tu, v Kostanjevici,

in je bil upodoben kot družnosadni svetnik.

Marija Grebenc, se je omožila z hitrim posestnikom in urarjem Golešem, in je umrla kot njegova vdova 16. 4. 1939 v 81. letu.

÷

Grebenc Mihael iz Lasič, 1888-91, I-IV.

Grebenc Oto iz Radeč 1896-97, I, II.

121a. P. Glugolin Lattner je bil 12 let učitel petja na gimnaziji; po njegovem odhodu v Ljubljano l. 1887 je petje poučeval p. Hollar Aleš, učitel petja na Ljudski šoli in podobelskih pomočnik, Bov, do Konca marca 1893; sledil mu je na gimnaziji novi Kapitelški organist Janaž Flad, nikl.

Glugolinove skladbe so na dobrem glasu; v menjam le, da se njegova missa seraphica v veličastni Karmelitški cerkvi na Dunaju v XIV. okraju pogosto proje.

126d

vsled trudapolnega delovanja in šibkega
telesca je prerano upesal, in je zapeljal
cil svoje svetniške življenjske 3. 2. 1939,
doživivši le 65 let.

Karl Gnidovec, 1889-96, I.-VIII. je bil
1903 Kaplan v Metliki, 1911 pa v Žužemberku,
kjer je bil desna roka 96 letnega
dekana Mihaela Tavcarja, do l. 1919;

potem je odšel iz Žužemberka, a se je že
pred l. 1924 tje kot dekan vrnil,
kjer vodi duhovno pastirstvo z veliko go-
vo, včasih.

kuviran 1909;

Jožef Gnidovec, 1898-1905, I.-VIII, je bil +
l. 1911 Kaplan v Idriji; 1939 beneficijant
v Uogljah, sentjurske župnije pri Kranju.
Služil je tudi v vojski kot monarhiški kaplan na
Izenti in potem kot vojni kurat na zapadnem bojišču.
Tudi dva Antona Gnidovec sta tu stadi,

vala, 1898-1902, I.-V, in 1905-11, I.-VI.

9 1927 župnik v Podlipi pri Verbitrki, 1936
v Rasvadu. Kot upolnoleten l.

1893

122. Gluda rima - 25° C v januarju, Ker,
ka je zamerknila; 18. septembra zopet toča.

Ustanovili so podjetni meščani lastno
hramilnico; doslej je poslovala le ljubljanska.

Grajsko Rupercöverh je kupil Dr.
Robert Slesinger, ki si je nadel ime Gor-
jani; njegova soproga je bila Francosinja
Gorjani je na Gorjancih zgradil parno
zago v kateri so izdelovali lesne skatljice
Imel je sina Hermana in hčeri ki sta
se z spicinjema omočili.

Herman pa se je poročil v kaptolski cerkvi
3.4.1907 z Gabrielo Gandini, hčerko sodnega
svetnika. Poročil se njima je v Rudolfovu
18.7.1914 sin Wiljem; ta je ljudsko šolo
in realko na Dunaju dovelil. L. 1931

je vstopil v avstrijsko zvezno vojaštvo, l. 1935 je postal poročnik; po hitlerjevem roparskem vpadu v Avstrijo je bil imenovan Kapetanom, l. 1942 v generalisto zelo sprojst in l. 1943 v majorja povišan; odšel je na rusko kuznec, kot poveljnik oddelka gorske artilerije; pri Kufianu je s pešico Kanonirjev in infanteristov dolge branil varna točka in je bil odlikovan z viteškim železnim križem. Koncem julija 1943 so dunajski listi pod težo hitlerjeve pesti morali pisati: "Rudolfs wert, Krain, Gau Kärnten". Hitler je lepo Kranjko varbil in jo Koroški pridelil!

Milijeni bratje so se nameravali na Valerjskem naseliti; dne 31. majnika se je sešla Komitija, da se izjavi jeli gradit Novidvor za bolnico pripraven ali ne. Na stali so namreč pomisleki, ker bi se po

122

odpadkih bolnikov znala Heubla osončiti
ali celo skujiti; dovolj škoda je nastalo že ker
so vaki poginili, in so se ni poskušilo jih znova
zarediti. Komisija je overgla vse pomislke,
in vlada je dovolila, da se smejo usmileni
bratje v Kandiji naseliti.

V juniju in juliju so bili požari od
Groumlja do Rudolfova; v Mirni peči je zgo.
vel posestnik Bartel, ko je reševal svojo
družino.

Dne 6. avgusta je bil v Rudolfovu
Katoliški shod na prostoru pred vojašni.
so; vdeležilo se ga je do 4000 moč; govorili
so predsednik shoda Franc Povic, poslanec
zdravnik Dr. Vinc. Gregorčič, Dr. Franc Pa
pož ^{bivši} in poslanec V. Pfeifer.

129. O sv. Mikaelu l. 1892 so zara-
dili na mestu prihodnjega Kolodvoru prve
lopate v zemljo v znak, da se boe pričela
graditi dolenjska železnica; toda dejansko
se je pričela graditi dolenjska železnica že
4 mesce prej; in na Mikaelov dan l.
1893 je bila že dogotovljena dolenjska želez-
nica in je otvorila promet z ljudmi
in blagom in živino, toda ne v Rudol-
fov, Termič v Kočevje. Kočevje je dobi-
lo prednost, Rudolfov je bil zapostavljen;
treba je bilo še 8 mesev potepeti, pred-
no je prižvižgal prvi vlak na progi
Lubiana - Rudolfov; pardon! na progi
Grosuplje - Rudolfov. Ribničanje in
Kočevci so se iz Lublane direktno vozili,
Rudolfovčani so morali v Grosuplje vrsto-
piti in se v neznatejši vlak preseliti.

13
123
V Smihelu so zgradili novo šolsko poslop-
je, ki je stalo 16,000 gold. in je bilo 18. 10.
blagoslovljeno; Smihel se je mogel ponasā-
ti z dvema šolama, samostansko in občinsko.

Kanonik Janez Volk je prejel
svoje svetniško župnije 18. novembra; od
Kapi za det je umrl v 74. letu svoje staro-
sti.

Na Štrabcevo in Uotkovo mesto sta
prišla v Kapitel Kanonika Povše in
Jeruha.

Franc Povše je bil rojen 24. 8. 1829 na
Trebelnu, skoraj gotovo je gimnazijo tu
dovršil; l. 1853 je bil posvečen, mnogo
let je bil župnik na Jerici, od tam
je došel v Kapitel. Bil je zgolj prijatelj,
neit in dobitnik.

Gimnazijo so obiskovali
Povše Jož. in Trebelna 1855-62. I.-VIII.

Povše Janek iz Molkronaga, 1880, I.

Povše Kerwin iz Dol, 1887, VIII. potvečen l.
1891; je bil Meplan v župemborku, potem župnik
na Catežu pod Zaplazom.

Povše Franc iz Molkronaga, 1891-95, I.-V., po-
dal se je v društvo salezijancev, bil posve-
čen l. 1901, in nastavljen na Radni v bo-
štanski župniji.

Povše Leopold iz Lužemburka 1930-36, IV-VIII.

Povše Joz. iz župemborka, 1930-31, I, II.

Povše Saliks iz Lužemburka 1931-32, I, II.

Povše Joz. iz Podhoršta, 1933-35, I-III.

Povše Florjan iz Rudolfova, 1937-40, IV-V.

Povše Terzija iz Rudolfova, 1940, I.

124. Gradec Novidvor so kaj hitro zve, ustrojili v samostan in bolnišnico usmiljenih bratov; 8. decembra, na praznik adventne matere božje so blagoslovili bolnišnico; prost Peter Urh je opravil službo božjo, vikar Bentlovic je pridigoval v sv. Janaru, ustanov. vitelju usmiljenih bratov; navzoči so bili c. kv. škof, zastopniki mestne in šmihelške občine. Provincial in graški prior sta bila navzoča in sta Moroškega Slovence, Kajetana Popotnika, doma v Melvičah v žiljski dolini, postavila za priorja novoblagoslavljenih hiš, kapel in bolnišnice.

Zdravniško službo je sprejel Dr. Peter DeFranceschi. Ta je došel v septembru 1881 v Rudolfov ^{v VII.} doma je bil iz Ajdovščine, študiral je v Gorici do VI. Bil je visoke in silno krepke postave, stanoval je pri davkarjovi vdovi Skušek na št. 11; bila so

bližnja sosedu; jaz osmošlec in pevec, on
 sedmošlec in pevec, ki je znal svoje do-
 sedanje doživljaje kaj mitično pripove-
 dovati, postala sta prijatelja. V VIII. raz-
 redu je nastalo naslednje leto ostro na-
 spretje med direktorjem Fišerjem in dijaki;
 De Franceschi je moral zavod zapustiti. Po-
 stal je zdravnik, in se tu nastanil v Ma-
 chorovi hiši št. 69, tu sem ga obiskal l.
 1897. Tri leta zatem se je oženil z Shovenko
 Dolčan, ki je v Gradcu stanovala; z njo je
 imel edino hčerko. Znal si je pridobiti ve-
 liko pralno in veliko zaslužka, serikal si je
 na najlepši točki Kranjske Krasno vilo;
 njegova ^{sovnoga} je zvesto čuvala dom, med tem ko
 je on od bolnika do bolnika hitel. Kot
 primar moške bolnišnice usmiljenih bra-
 tov, se je trudil da Rudolfov dobil bolniš-
 nice za ženske, njegov trud mi bil brez

uspeha; upal je da postane v novo ustanovljeni bolnišnici primar; Ker pa je bil za to mesto Dr. Strašek imenovan, je vzkipela v Dr. Defranceschiju laika Kri: prodal je vilo, zapustil usmiljene brate in se v Gorico podal. Lenit svoje srce je preporočil. Po 3 letih svojega bivanja v Gorici, je izbruhnila prva svetovna vojna 1914-18; bombe so prišle padati na Gorico; Dr. Defranceschi je iz Gorice bežal do Dunaja. Tu je postal zdravnik v barakah v XIX. okraju, Grinzing.

Koncem l. 1918 se je zrušilo mnogoletno avstrijsko cesarstvo; Dr. Defranceschi se je takoj prijavil za Jugoslovana in bil imenovan voditeljem jugoslovanskega Konzulata na Dunaju. Ko so se državne razmere uvedle, je Dr. Defranceschi zapustil Dunaj in se podal v Ljubljano; tu ni ostal temuč povernil se je K usmiljenim bratom v Handijo.

124

Puerano je počel huirati; opesal je noo
duhu in telesu; usmiljeni bratje so mu
usmiljeno, stregli do aprila 1937, ko ga
je smert vesila vseh bolečin; pokopali
so ga na simihelskem pokopališču; po
grebu se je vdeležila soproga z hčerjo, ki
sta prihiteli iz Lublane.

Telegrafistovo službo je tu oskerbo-
val počasi z letom 1873 mroga leta Tominec,
njegov sin Robert Tominec je po-
stal poštni uradnik; jedna hči se je
omokila n. l. 1875 z narednikom 19. lovske
ga bataljona; druga l. 1884 z Trillerjem;
njen sin Emerik Triller je bil tu 1892-93
v I. in II. Telegrafistova soproga je
tu umrla 12. grudnia 1893 v starosti 76 let.

124a

92

124a

V dneh 3. 4. in 5. oktobra 1893 sem bil v Lubla-
ni pri župnijskem izpitu. Izmed mojih tovarišev
v bogoslovnik letih sta bila navzaca Andrej
Lesenj in Mihael Horvat. Lesenj je bil kaplan v
Radcih in Zagorju; potem pa nad 40 let župnik
Podgradam; od tu se je podal v poltoj, kiga je pre-
živel v Trebernica.

Mihael Horvat ni bil tako mirne narave kakor
Lesenj; imel je mnogo služe, kot župnik v Studen-
cu v Merikem okraju se je v poltoj podal. Izpita so
se vdležili:
Stolni vikar Matija Mrah, ^{ta} je postal dekan v Sta-
ni loti.

Evraz Hadunc, administrator v Dregi, se je podal
kot župnik v Stranjo.

Jozef Regen, upravitelj na Vojskem, no. naji-
viši župnik ljubljanske škofiji, se je preselil v nijevo
kot župnik na Mnee.

Janez Nagode, Verhničan, visoke postave, zalega
lica, kapelan in upravitelj v Trebnju. Nekoč
sem kot minoprejši kaplan Horvat po cesti od

124a

sv. Ane navzdol proti Biškovasi. Pa za-
gledam, da se mi bliža od Mišnepeči kočijaž;
bilo je okolo 11^h dopoldne, ko se medsebojno
približamo, razločim da sedita v kočiji dva du-
hovnika; pozdravim jih in kočijaž ustavi ko-
čijo; jaz se predstavim kot mišnoprečki kaplan
na povratku od bolnika; starijši gospod pa
kot šentjernejski župnik Janex Vovk, ki spremlja
svojega dosedanjega kaplana Janexa Nagodeta
na novo službeno mesto v Doberniče. Tu sem se
l. 1889 prvič sestel z Nagodetom. Župnik Vovk
je bil kratko poprej odlikovan z naslovom
škofijskega svetnika. Jaz sem ga korajžno z
gospod svetnik tituliral, kar se mu je tako do-
padlo, da se je gasmejal, pri tem mu je pa
sigara iz ust padla, pa jo je še o pravem
času z obema roklama ujel.

1894

125. Dne 10. prosenca je umrla 85 let,
na gospodična Mastlon, lastnica hiše št 92,
v Retovi je imel Cernič prodajalno na lastno
ime, na ime svoje soproge in svoje sestre,
vdove Pretnar, ki je tu umrla 4. 12. 1908.

Dasi smo bili Rudolfovci gle
de železnice zapostavljeni, bomo vendar le
mi pevaki in ne Kočevarji; 2. sveta
so pričeli trassinati železno cesto proti
Belokranjini, tik pri Kočevskem ozemlju do
Cernomla, Metlike, čez Kolpo dalje na Ibo,
vaskem; zatem pa tudi od Trčulja, pro-
ti Mukronozu, St. Javca, do Sevnice.

Doslej je imel na veliki petek
uostro pridigo v Rapitlu proti Peter Meh,
letos prof. Dr. Joz. Marinko.

125

Obitelj Reyer - Reichel je bila dobro
znana. Hotelirka pri Solmu, gospa Reyer je
l. 1872 nadvojvodama Albrechtu in Raineru,
je predložila precej vsoljen račun; l. 1875
se preselila na Dunaj in je tam 28.3. 1883
umerla.

Njena sestra Fransja Reichel je imela
dva sina in hčer Marijo. Sin Franc je
bil tu davčni uradnik in član dijaškega
podpornega društva; ta se je preselil sluzi-
beno v Kerško in je tam v 55. letu 28.9.
1894 umerl. Njegov brat Karl je bil
ekonomični referent tu, potem v Belju;
umerl je v Kerškem 25.4. 1895.

Njih mati je živela v Gradcu, kjer je
1.6.1901 umerla in bila v Kerško pre-
peljana in tam pokopana; dosegla je 85 let.

126. Toli zaželjena in nestrpno pričakovana dolenjska železnica se je bližala svojemu rojstnemu dnevu. Zgradbo so sagotovali; 7. aprila je došel v Rudolfov Komisijski vlak iz Lublane in si delo ogledoval, je li vse po predpisih zgrajeno ali ne, in se je zopet v Lublaro poveril. 11. maja je vlak na postaji in čevajnice čujeje in material pripeljal; kdor je imel legitimacijo se je mogel v Lublaro podati; to priložnost so mnogi porabili; nekateri pa tudi zlovali. 21. maja so se pripeljali načelniki Kolodvorov na svoje postaje; tu je bil imenovan mladi, lepi Zeleny. 30. maja je došla iz Lublane vojaška godba z kapelni, kom Grečem. 21. maja je privozil iz Lublane slavnostni vlak. K sprejemu se je podala ^{na} Kolodvor vojaška godba; njej so sledile domača požarna bramba, tej pa

126

metliška, čarnomska, moškonoska,
sentjunejskaⁱⁿ žižembeska; meščanska
garda z godbo in 26 deklet z pečami.
Z slavnostnim vlakom se je pripeljalo do
100 oseb, njim na čelu selcijski načelnik
Wittek; vse goste je pozdravil mestni
župan Franc Perlov. Po slovesnem obedu
so se slavnosti gostje ob 3/4 6 z vlakom
v Ljubljano vrnili. Nasledni dan, t. j.
1894 je pričela dolenjska železnica vedno
prometovati.

V nedeljo 9. junija je bil rožnolsti in
pevec dan; v 27 vozech se je pripeljalo iz
Ljubljane 1200 oseb: sokoli, pevski društva;
Slavce in Ljubljana; mnogi meščani in
teržani; ob 11^h so imeli v frančiškanski
cerkvi svojo maso in^{so} pri njej peli. Mesto
je bilo v zastavah in v Krasno se od č.
tekla 31. 5. Goste je sprejelo med drugi-
mi tudi 28 deklet v narodnih nošah.

126. 126
8. julija so romali Dolenjci na Brezje^t
k Mariji pomagaj v doeh posebnih vlakih.

Dne 25. 7. je umrl krojaški mojster
Vaclav Kindel v 64. letu, bil je tudi primorski
nosar.

12. 8. sta prof. Hermes in ^{gornej} Pernik na ka-
pitalskem hribu izkopala grobnice iz leta 1861
ovo pred Hr.

127 Dne 7. 8. je bilo zborovanje društva
be sv. čivila in Metoda, ki se je izredno veli,
častno izversilo. Skupščinarji so se sešli
iz Kranjske, Gorotana, Primorja, Štajerske, po-
zdravil jih je tiskar Krajec kot načelnik ra-
dolfvske podružnice, župan Perko v imenu
mesta, Dr. Pornik v imenu narodnih društev.
Po sv. maši v frančiškanski cerkvi so imeli
zborovanje v Narodnem domu.

Dr. Marinko je ustanovil prepotrebno
 dijaško Muhinjo v hiši roko delskih pomočnik;
 Nov. prepotrebno ker se je število dijakov od
 leta do leta večalo.

Tergovec Ogovec je v mladih letih in
 zelene Stajerske tu sem prišel; že l. 1866 je bil
 član Maxine; dne 1. 2. 1871 se je poročil z mi-
 larijevo hčerko Marijo Seifert. Bil je vešč,
 podjeten in prijazen tergovec; tergovine
 maksimterih tergovcev so se rušile in propa-
 dale, njegova podjetje je vedno krepkejša
 cvetelo; od lekarnja Gadnerja je kupil
 hišo v kateri je imel svojo prodajalno; a
 dolgo življenje mu ni bilo usojeno; v 59.
 letu svoje starosti je zapustil 9. 9. 1894 svoje
 drage. Njegovi potomci so
Friderik, ki je umrl 1878 kot 7 letni deček
 in je bil na novo pokopališče prenesen.

Karl, 1884-86, I.-III. načelnik železniske po-
staje v Kranjski gori 1907.

Jožef, 1886, I.; naslednik svojega očeta v tergo-
vini; poročil se je z Anjo Kogel v Gradcu 15. 2. 1904
ki je umrla 1. 12. 1935 v 60. letih.

Dr. Robert, 1892-95, V.-VIII.; jurist, doktor prava, v
sodnijski službi v Idriji, Litiji, 1906 tu adjunkt

Janez, 98, I.; 1909 mestni župan.

hči Matilda se je poročila 11. 8. 1894 z pristavo-
vnikom Dr. Antonom Rogino.

Janez, ^{Ljubna} Ljubna; 1910, III. Karl, Škofjeloka, 1918, II.
Ana, 1918-20, I.-III. Russejov.

Soproga Marija Ogonec, roj. Seifert, me je novoma-
nika l. 1886 obdarila z namiznim perkom in
12 pripadajočimi servizetami, ki jih imam še
danes po smrti 61 let. To se je zgodilo, ker
sem ji bil znan že iz svojih otroških let, kot
6 in 7 letni fantek sem dohajal v obert njene,
ga očeta po milo za Piličovo branjarijo; tam

sem njo, že odraslo gospodično, večkrat vi-
del.

128. V teku l. 1894 so ustanovili „slovensko
Katalitično politično društvo“ za Dolenjsko z
sedežem v Rudolfovu.

Srbski godbeni instrument ^{tamburica} + se je
mnogim zelo priljubil; dne 15. 9. so privedi-
le tamburasiče svoj koncert v Italijo.

Dukovcev sejm je bil zelo živahen;
K presičji razstavi so prignali do 100
presičev 253 presički.

6. 11. se je povodil Kapelnik Poula z hiš²
jo Krištofom Analijo, igral je cello in je l. 1900
estavil orkester, ki je imel l. 1930 12 igralcev.
3. 12. je umrl vohajni narednik Lexiner;
medj obročel možan, z pipo v ustih in vajalki
uniformi; dosegel je 58 let.

6. 12. je umrl Karl Halčič, trgovec in
gledališki igralec, kakor njegov brat Anton.

O Kalčičevih, ki tu bivajo od l. 1792 sem si se,
stavil sledeči rodovnik

Anton,	Karl,	Alojzija,	Amalija,	Ana,
† 1896	† 1905	Ferd. Seidl	Em. Mechora	Šušelj
		† 1882		

Ludvik † 1886
Augusta Zagar

Ludvik

---

betovar, 1938, VIII; Milan; Vlasta
1940, V; 1930 I

Anton je bil trgovec nasproti hotelca, ksovlca;
bil je starosta samcev, zelo pogosta sem pri
njem olje kupoval, lep moč, šaljev, po rimi
je imel slavniki na glavi; umrl je ~~od l.~~
~~1886 in 1886.~~ 1890.

Sestri Amalija in Ana sta umrli prej kakor
njih sestrova Alojzija Seidl, ta je bila
svojemu bratu Antonu zelo podobna.

Prat Karl je dosegel 59 let, sestra Aloj-
zija Seidl, ki je uba brata in obe sestri pre-
živela, pa 69 let.

128a

128a Na lotki je bilo živalsko sejnišče,
po leti Kopaljšče, 12. 12. so pa napravili
se dersaljšče.

Okrajnim šolskim nadzornikom je bil
imenovan Anton Žeršnovič, nadučitelj v Lenomlu.

Njegovi sinovi so tukaj študirali:

Anton Žeršnovič 1887-94 I.-VIII.

Adolf, 1887-90, I.-IV; August 1891-94, I.-IV.

Leta 1894 je bilo 24 osmošolcev, med
ovimi, ki so vsah VIII razredov tu dokončali, so bili
Franko Franc, rojen v Stopicah, kjer je bil njegov oče
nadučitelj in se je v St. Peter prerelil; Franc se je
podal v goriško seminarijo, in je bil 1910-22 vikar
v Osčku.

Gladi Jož iz Münchena, kjer je bil njegov oče
kot ugleden trgovec; Jož je dovršil pravne študije
na Dunaju in je vstopil kot praktikant pri tukaj.
svem strojnem sodišču

Leza Valentin; njegov oče goriški Slovenci se je pri.
žemil k Polokarju v Kendiji, in je bil podnijski

[= 118 a]
128c

sluga; zapustil je državno službo in
je sprejel državno službo kot mitničar pri
mejnem mostu. Po nekoliiko letih ga pre-
zident Gordšič slučajno na mitnici za-
gleda in ga nagovori: "Zega! bi li Ti go-
pet radi imeli državno službo?" Prav
rad, gospod prezident! "Oglasite se za to." Zega
se je oglasil in službo dobil. - Nekoliik sika ga
ko se je v mraku domu vračal, dva potepuha
v kačji ridi napadla da mu torbo odvoza-
mete; Zega je bil visok, širokopleč mož; z
svojo gorjavo je potepuha uringal in v bog
pognal. Lin Valentin se je podal v Gorico,
l. 1910 je bil Hrvat v Gabrijah, l. 1916 se je pre-
selil v Koblje glavo, kjer je do l. 1922 duš. pa-
sel. To je zadnje leto v katerem nahajamo še
primorske Slovence v Mohorjevem Koledarju. Po-
tem izgine iz Koledarja veliki del ljubljanske
škofije in vsa gorška, poročka, terjaška
in videmska škofija.

Goriški nadškof Dr. Fran Sedej je v prvi svetovni vojni l. 1915 z slovenskimi begunci moral zapustiti Gorico. našel je tiho zavetje v stiški opatiji, od tam se je 24. 3. 1916 pripeljal v Rudolfov Kjer je 25. 3. pridigal in pel slovesno pontifikalno maso v spomin svojega desetletnega skofovanja. To se je zgodilo se za časa avstrijske vladavine, l. 1917 se je nadškof Dr. Sedej v Gorico povrnil, ko je pa to mesto Italiji pripadlo in so Italijani Slovence prepovedali članstvo pri Mohorjevi družbi, da bi na ta način čim prej paitalijančili vse Slovence in njih jezik zaterli, je nadškof Dr. Sedej ustanovil goriško Mohorjevo družbo z družinsko revijo "Mladika" vključno besnemu uporu z strani fašistov, Mussolinijevih zagajenih privržencev. Goriška Mohorjeva družba še danes obstoji, in zalaga Koroske Slovence z knjigami, že do d. 1. 1948 so bile vse knjige, ki so izšle za l. 1948, v Celovcu razprodane.

1895

129. Dr. Andrej Vojska je nastopil dne 10.1 vojo dobro kot umirovoljeni nadsodični svetnik, markantna oseba, kakor malo katera druga; že l. 1868 je bil tu svetnik obtožnega sodišča, o njem se je govorilo, da je živ lekcionar, tako izurjen je bil v vedah. A tudi narod, njak je bil, nikdar ni oblekel fraka, uradno uniformo pa le, kakor jo je moral; njegova govorica je bila le slovenska, le kakor je bilo neizogibno potrebno je govoril nemško, to pa tako lepo in gladko, kakor bi obje takle. Tudi šalje je znal liti. Bil sem navzoč pri nelli povotni obravnavi zoper Asjter iz Kerške vasi, bil je to zelo deksen slovek; ko mu Dr. Vojska njegove protipostavnosti omeni, se Asjter vzdigne iznad gatožne klupi, naredi smelo par korakov ^{proti} ležeje in zaupije; go. spod prezident! Se bi nas lumpovne bil

bi tudi sodnikov ne bilo." Občinstvo se spogleda, - mučna tišina nastane; vsi vprašujejo v Dr. Vojško, ta par trenutkov molči, potem pa ravnodušno in mirno odgovori; to je prav za prav res". Rahel smeh^{zadovoljstva} se zaviše pri povzkih in občinstvu.

Ob sobotah zvečer je igrala mestna godba pred vetrojem; z gorčico cigaro se je Dr. Vojška udeležil te prireditve, a tudi pri sledecem mirozvoju je korakal z godbo po mestu in Kandiži. Imel je velikega prijatelja ki je bil jako napreden; Dr. Vojška je bil vreden; čestokrat sem videl oba v pomen, tu; ko je pričelo o poludne ali zvečer zvoniti, se je Dr. Vojška udvil in molil, njegov prijatelj je zraven njega polbit korakal.

Gimnazijsko je Dr. Vojška obdaril z knjigami in muzikalijami mnoga leta, tudi je bil član dijaškega podpornega društva

121

Soproga Berta, roj. Sibem, mi je darovala dva
sina: Anton 1882-89, I-VIII. je bil živist,
a je umrl v 27. letu, 17. 2. 1898; Vladimir
1885-87, I-III. je postal poštni uradnik, si
je l. 1910 sezidal vilo in je bil 25. 6. 1930 v
Lublano premescen. Dr. Andrej Ujčka je umrl
15. 2. 1903 v 73. letu; soproga Berta 12. 8. 1918;
oba in sin Anton so bili na novo postopalniče
preneseni.

5. februarja je umrl zdravnik Va-
lentin Bervar v starosti 70 let. Njegov naj-
mlajši sin ^{Franc} + ^{se je} davini Montrolor ^{22. 2. iz Kloš}
ja tu sem poveril; najmlajša hčička Lina
učiteljica v St. Jernuju ^{je} se ^{3. 7.} z učiteljem
Tróstom zarocila, a je 31. 1. 1907 v 36. let
tam umrla, nagloma, zadeta od kapi.
Bervar ^{Franc} + ^{Janec}, Kapucinski provincial p. L.
duard, je umrl v Lefju 2. 10. 1914 v 62. letu.
Bervarjeva soproga, Apolonija je dosegla 83
let in je umrla 20. 3. 1915; preživela ga je
20 let.

L. 1895 je tu svoje študije dovensil
Alojz Wester iz Bleda, 1891-95, V-VIII,
1902 Kaplan v Zagorju, 1911 župnik v
Grahovu, 1933-40 župnik na Blokah in
cirkniški delav.

130

130. V berlinskem gradu je bil hišnik Gorenjec Anton Vindisár; nella Švicarka je bila ondi hišna; poročila sta se in stvorila v Kandiji gostilno, v Rudolfovu je pa ^{Vindisár} mel mestno klavnico tik ob mo. stu v najemu, kjer je meso prodajal. Leta 1842 je pa mestno klavnico Frank Pintar, gostilničar v Škabernetovi hiši, v najem dobil in Prucarjevo hišo v Kandiji kupil; Vin- disár si je v svoji hiši prostor za klavnico pripravil, z mesnico se je pa preselil v hišo stare barvarice št 81. Vindisár je postal pemočen in veljaven moč, volili so ga zaupnikom velike obline Smihel - Stopič.

Imel je hčer in dva sina: Jorjef je postal prvi in po svojem očetu gostilničar in mesar; Alujz si je izvolil trgovino v svoj poklic. Dne 11. 6. 1895 se je poročil

z Bučarjevo Lino; ta je umrla 19.1.1921
 njen soprog je prodal svojo trgovino Francu Kolarju 8.6.1930; 4 mesece pozneje je
 umrl 8.10.1930. Lina Bučar je slovela
 kot lepotica, pri božičnih svatovskih je pr
 stavljala Marijo.

Zastavonosja in potem poročnik meščanske garde
Franz Tirtar je umrl 19.4.1902 v 63. letu.

V marcu 1895 je dal tiskar Krajcar
 do cela zanamajeno cerkev z božjim grobom
 na Germu popraviti, bil je zato že skoraj
 ni čas. Steba je bila že l. 1880 posk
 dovana, zimski meter in vihar jo je raz
 drapal, dejnica je na zidovje kapala;
 da ni bil zid tako čvrsto sestavljen,
 bi se bil že davno zrul. Poprava
 je stala mnogo denarja. Dne 5. majnika
 je bila blagoslojena cerkev in kapela

v gimnazijskem izveštju tega leta je priložil
 Dr. Marinko spis o tej cerkvi, katero je posvetil
 nek germanske grajčine baron Ferd. Mordaks
 v l. 1675 sezidal.

Dne 14. nov je umrl p. Eberfried
Tupet; bil je dolgo bolan in je mnogo
 trpel v silno mučni boleznii; le 55 let
 je dosegel. Hod Karl Tupet je bil tu 1859-60, W.V.
 131. Šest let svojega delovanja v Idriji sem
 dopolnil. Dobil sem službo prefekta v Te
rezini akademiji na Dunaju; dne 9. sept.
 sem se poslovil terškega serca od Idrije in
 10. sept. sem pohitel v Rudolfov. Peljal sem
 se v prvič z dolenjsko železnico. Trebnje sem
 videl, a Mirnopci sem brez uspeha istkal,
 No sem bil na mirnopedškem Holodvoru. Potem
 smo dericali navzdol; Matts Brunner me
 je na Holodvoru pričakoval; šla sva peš

v mesto Ker sem si hotel ogledati, Karu
je cesta ob Kerki izpeljana, novo seridane
hiše in druge izpremembe. Ravveselil sem se
ko sem videl, da moje rojstno mesto lepo napre-
duje. Ostal sem le en dan, poslovil sem se
z namenom, da budem gopet prišel, Karlov hitro
mi bo de mogoč.

Da sem se od Tdrije v tertiim sercem
ločil je čisto naravno. Tam sem se šele zavedel,
da sem sam svoj; bival sem v mali hišici, a
lil sem v njej mitkomur podložen; ta zavest
neodvisnosti v lastnem stanovanju je neprecen-
ljive vrednosti. Razun tega sem bil z svojimi
dohodki zadovoljen; povprečno sem zaslužil
mesečno 100 guld.; ta svota je bila v primeru
z dose danjimi zaslužki velika; živeli smo
od nje štiri ljudje in se prihranil sem si
nekoliko za poznejše čase. Po triletnem
bivanju v Tdriji sem prijel dekret, da

191

odidem v Lublano za Raplana k. so. Ja
Kobur. Prez pomisleka sem hitel v Lublano
in naravnost v školjico g. Mencovškova pro-
sit, naj v Idriji ostanem. Uslisam sem
bil. Te v mojem času se je govorilo, da
se bo de v Idriji otvorila realka. Par let
po mojem odhodu se je res realka usta-
novila, in jaz bi bil postal na njej vers.
učitel. To zelo ugodno porisajo bi imel
do Konca l. 1918, ko so se Lahi na ropar-
ski način Idrijo pubastili. Gledè prihod-
nosti je bilo za me v Idriji dobro pra-
skorbljeno - in vendar je želje, na Dunaj
priti nadvladala, in ko sem dobil debet
ki me je na Dunaj pozval, sem se mu takoj
odzval.

Franc viter Langer se je iz Čeloveca v domovino po-
vernil; stanoval je v Kandiji, oči so mu zelo spe-
šale in umerl je 31. 7. 1895 v 65. letu.

132 Nad 20 Novakov je tu obitko,
valo gimnazijo, med njimi dva istočasno
vse razrede I.-VIII. v letih 1869-76.

Novak Jozef iz St. Ruperta, filozofične
študije je dovršil na Dunaju, služboval
je kot profesor v Ljubovnu, potem pa v
Sarajevu, kjer je živel srečno zakonito
življenje v družbi dveh otročičev l. 1896.

Novak Stanislav iz Gostarja. Njegov
oče je bil tam učitel, potem se je preselil v
Prečno in slednjič v Smihel; bil je dolenzki
skri dobrotaljec, Lentjernerčan, sovražnik
ni imel, pač pa celo četo pobratimov;
njegove hčere so bile izvrstne pevke; ena
izmed njih je bila soproga nadučitelja
Durnika. Edini sin Stanislav je bil vseh
kega telesa in zdravja ^a posvetil, se je

a Kot tretješolec je sklenil z štirimi ¹³²
tovariši iskreno prijateljstvo in sestavil pra-
vila. Dr. Lindler je to zvedel in zahteval,
da se mu pravila izročijo. Ker Novak ni
hotel, da njegova nedolžna pravila pridejo
direktorju v roke, jih je v usta vtaknil in
pogoltnil. Kot abiturijent se je...

učiteljskemu poklicu, ^{deloval je} na Catežu in Pre-
luki, kjer je kot drugi izmed maturantov
l. 1876 dne 9. 4. 1895 umerl.

Ana Novak iz Preloke 1939-36, I-IV.

Matija Novak iz Podzemlja je bil tu
1879-81, ^{I-III.} in je odsel v Slozjčeviče, kjer
je župnik na Poljanici, ^{do l. 1902;} a serce ga vleče
ho v Ljubljeno Belokrajino, kjer je po-
stal Sveigerjev naslednik na Radovici,
pri usmiljenih bratih v Kandiji je 22. 10. 1944 zavedno zaspal.

Dr. Stanislav Novak, rojen 1890 v Kostanjevici,
tu 1902-05, I-IV, je bil sekretar banke uprave
v Ljubljani, ⁱⁿ se je službeno mudil v Ptuj, tam
se v dravi kopal, vanil se ^{je} na pestu v levo no-
go, na kar je nastalo gastrupljanje. Kervi
Uzemil se je v ljubljansko bolnišnico, kjer je
20. 7. 1931 v 40. letu isdihnil.

2a) Do cela nepričakovano se mi je nudila
 priložnost da sem Rudolf l. 1895 se v dru-
 gič obiskal. Münovški župnik Jan. Dovič je
 imel nečaka, ki je bil v red minoritov na
 Dunaju sprejet. Teled se je, da ga jaz na
 Dunaj spremim, radi tega sem v božičnih
 počitnicah za štiri dni v svoje rojstno mesto
 pohitel. V torek 24. 12. sem zapustil Dunaj, in
 na božični praznik sem dopoldne došel
 z vlakom v Trebnje. Tam sem v cerkvi maše-
 val, da sem zadovoljil cerkveni zapovedi. Dekana
 v Trebnju ni bilo, upravitel je pa bil prvi
 kaplan Jansz Nagode, ki je bil le par let
 v Doborniču, in je bil potem v Trebnju prestevo-
 ljen. Drugi kaplan je bil Franc Avse iz
 Gotnevasi. Ta je bil v tukajšnjih letih 1879-
 84, 1-¹/_{VIII}, na to je služil na Dunaju leto
 dni pri vojakih kot prostovoljec, potem je
 vstopil v ljublanško seminarijsko. Iz Trebnja
 je odšel kot župnik v Prusnice, potem je bil

10 let v Lentju pri pod Humom, in slednjič
v gorenjskih Lescah; izvil se je kot arhitekt
in je naredil vzorne načrte za novo soto
v Lescah.

Na večer sem dospel v Rudolfov. in sem bil
tam do nedelje 29. 12. Max Prunner je sta-
novel v Seidlovi hiši; nikdar prej v življenju
je ga nisem videl v taki trajni radosti
kakor tiste štiri dni; poln občutovske preče
je z veseljem pestoval in božal svojo pred
kratkim časom rojeno hčerko Mimi.

V nedeljo je z vozom po mene prišel mino-
peški kaplan Anton Medved, doma iz St. Vida,
ki je l. 1889 tu v III. rak. doveril in me je
v Mirnopč odvedel. Pri tej priliki sem
župnika Doviča zadnjikrat videl. Drugi
dan sva se z nečakom v Ljubljano odpel-
jala; v Gradcu sva si ogledala minorit,
ski samostan in župnijo Mariahilf, potem
sva jo proti Dunaju odvrnila.

1896

133 Vdova Franković, hišna posestnica
 v ulici za Tichtenauovo postjo, je ljudem, ki
 so bili pisanja neuki, pisala pisma po prav-
 niški seni, sem bil kot mal deček pri tem
 procesu parkrat navzoč. Imela je sina Flavio
 na im hčer Marijo. Flavio je vstopil l. 1867
 v 1. ljudski razred in je 1876 dovrčil VIII.
Pravne študije je na Dunaju dokončal in
 vstopil v sodniško službo tu, nadaljeval
 jo je v Radečah, Hostanjevici in zopet tu
 v Radečah je bil gost Juvančičeve gostilne,
 gostilničarka je bila v prvem zakonu poro-
 čena z Preglom, iz tega zakona se je rodil sin
Anton in hči Ana. Anton Pregel je postal
 slaven zdravnik v Gradcu in se je poročil
 z baronico Gizelo Reznicko. Hči Ana, ki
 je pri svoji materi v Radečah živeča, se je
 poročila 15. 1. 1886 z Flavikom Frankovićem.

Njih hčerka Vera je v 4. letu umrla. Glen-
 rit je po umrti hčerki silno žaloval in se ni
 dal potolaziti, da si je imel triletnega sinčka
 Vladimira. Bolhal je na sušici par let,
 ta ga je ugonobila 10. 2. 1896, ravno ko je bil
 na tem, da dobi zlat ovratnik v 8. činovnem
 razredu. Njegova vdova se je potem poročila
 la z profesorjem Tadnjalom l. 1903, mu je
 rodila hčerko Marijano; a tudi njo je sušica
 ugrabila, in ji končala nit življenja 27. 7.
 1904 v 38. letu.

Frankovič je umrl kot tretji izmed 10 ma-
 turantov l. 1876, a njegov priimek ni izumrl,
 živi v njegovem sinu Vladimira 1900-08, I-VIII.

Frankovičeva mati je umrla 22. 2. 1892, sestra
Marija pa 5. 10. 1894 v 81. letu.

Gledè priimka pripomnim, da je bil v
 letih 1920-30 dr. Friderik Pregel univerzitetni
 profesor v Gradcu, inetnik Nobelove nagrade
 za kemijo in dopisujoč član dunajske akademije
 znanosti.

133a

Dne 8. 8. 1746 je vladarica Marija Tere-
 zija dovolila da se v Rudolfovi ustanovi
 gimnazija. 150 letnica obstoja gimnazije se je
 slavila 18. 11. 1896 in njen direktor Dr. Fran-
Getela je imel slavnostni govor iz katerega
 posnamem sledeca beseda: Pred 31 leti se
 je obhajala 500 letnica, odkar je ustanovitelj
 naše mesto duhoviti in podjetni Habsburčan
Rudolf IV., oni, ponosni vojvoda, ki je pridobil
 habsburški rodovini Tirolsko in z dednimi po-
 godbami, sklenjenimi s češkim in ogerkim
 kraljem, zasnoval načrt vlemoči avstrijski;
 oni knez utemeljitelj, ki je z ustanovitvijo
 dunajskega vseučilišča povzdignil stolno svoje
 mesto v samostojno kulturno središče svoje
 dežave. Ta genialni vladar je postavil na
 stermi breg zelene Rečke Rudolfov kot terdinja
 v obrambo avstrijskih dežel. In ni se ignova-
 rilo mesto svojemu namenu. Nad 200 let

133a

so se razbijali ob tordnem njegovem vidovju,
in ob serčnosti njegovih prebivalcev grozni
navali divjih Turkov. To je bila slavna
doba Rudolfovcianov, ki so z zmagovito hra,
brastjo branili domačo deželo, branili ob
enem avstrijsko dežavo in z avstrijsko dežavo
vred Kerščansko vero.

Kakor si je bil vojvoda Rudolf izbral to
mesto za središče deželne obrambe proti sovra-
nikom, tako ga je povzdignila slavna njegova
naslednica Marija Terezija v kulturno središče
dolenjske strani, ko je ustanovila pred 150 leti
rudolfovsko gimnazijo.

9. 11. 1746. leta se je odperl 6 razredni zavod
v sprednjem enonadstropnem delu današnjega
poslopija; ta šola je štela v letih 1776-1811
po 5 razredov, v letni franovski dobi sta se šker,
čila na dva, potem se zupet razširila na 3, 4,
l. 1816 na 5, l. 1820 na 6, in l. 1854 na 8
razredov.

133
133 b Čitalniški igralec Rohman je dosegel le
57 let in je umrl 7.3.1883. Njegova vdova Mloj,
zija ga je 19 let preživela in umrla 11.4.1902
v 77. letu. Izmed sinov je drugorojeni, sangvini,
čni Jožef, Kostanjevički notar umrl 15.8.1896
poročen je bil z Marijo Pele, ki mu je rodila
hčerko Boro. Kostanjevičan Božo Sever, ka.
petan v Kragujevcu je njen mož.

Povorjence, muzikalčni Adolf se je
v Kranju poročil z Berto Scaria, ki mu je
rodila sina edince Adolfa in je umrla
pred svojim možem; to dejstvo ga je tako potelo,
da je pričel hriati; zadela ga je kap; nemoško
si je opomogel, a ko ga je kap v drugič obil,
kalo, ga je uničila 29.11.1930

Tretji t. j. najmlajši sin Viljem Rohman
se je poročil z Vilko Koracínovo; ena izmed
njegovih hčer se je poročila z profesorjem Jugom;
sin Stamislav je arhitekt v Lublani. Vilko
je moj edini še živeci sorolec iz gimnarije

Dne 8.8.1946..

134. Breg se deli v dve polovici; Pun-
gercar je bil lastnik mejne hiše št 181 na vz-
 hodu; moja vajstna hiša št. 190 je bila tudi
 mejna hiša prve brezove polovice; stopnice
 do Kerkle so meja; druga polovica se razteza
 dalje proti zahodu do hiše moje stare mate-
 re št 203. V prvi polovici je imela svojo
 hišo daleč na otlobo znana studentovska
mati Barenteška ^{tako} vulgo imenovana; bila
 je iz St. Petra doma in se je zvala June,
 umrla je 10. 4. 1875.

Bregu parcelsna ulica sv. Jureja je imela
 tudi dve dijaški hiši. Pri Mervarjevi Mr.
Ški so morali dijaški svoje molitve skupno
opravljati; tam sta stanovala tudi Ma-
tija Zamida in Jor. Solar iz Mirne; ta je
 bil tu 1871-78, I-VIII; v višjih razvedih je pri
Jerici pod Kapitlom - Moharjevemu vertu na-
sproti - stanoval. Na Dunaju je Solar dover-
sil pravne studije in je vstopil v službo

pri dunajškem magistratu do svoje upokojitve kot računski nadovetnik. Bil je fizično in duševno čil in mladeniško vesel, ko je na svečnico 1941 na ledu padel in si nogo zlomil. Zdravniki ga niso umeli lečiti, pri-
tisnila je plućnica in 18. 2. 1941 je umrl v 82. letu; zapustivši bolešno soprogo in dve hčeri učiteljici. Kot osmošolec osličnjak je pri šolskem koncertu prednašal: pevčeva M. leto!

Nasproti Meruarjeve Urške je stanovala v svoji hiši Vidmarjeva Nani; pri njej sta stanovala lexnomalka, brata Franc in Egid Kastravec, nečaka Vidmarjeve Nani. Leta 1871 sta bila oba še v V. razr; Franc je potem izostal, Egid je dovožil 1872 še v VI., potem je tudi on zavod zapustil. Vrnil se je še le kot elegant, jurist in je v Razini predaval „o sodobnih ženskah“. Da imajo uradniki svoj ponos je zna, mo, a tako ponosen na svojo vsebo, obleko in stan kakor Egid, ni bil noben uradnik.

134

Teta se je večkrat izrazila: "muj Egid se ne bo
nikdar poročil" - pa se je vendar le. Natto se je
njegova supruga imenovala ne vem, poznal sem
jo pa dobro, bila je nečakinja gospe Papeževic
št 82, vedno je stanovala menda v Mokronogu,
in je večkrat svojo teto obiskala, in pri njej par
tednov ostala. Bila so si najbližja soseda, sta
novala je v sobi v kateri je pred njo petošolec
Ivan Tavcar bival, če je bila pri vrtu ali na
vrtu, jaz pa na mostovju št. 89 tu si v več gle,
dala, spregovorila pa nikdar nisva. Leta 1880
je bil Egid tu avstrijant, 1883 je postal ad.
junkl v Ptični in je tam umrl.

Poroče sta pri Vidmarjevi Nani stanovala
se žujemberčana Feliks in Karl Lavadnič. V
avgustu 1896 je bivala Nani v Toplicah da si
zdravje okrepi. Umerla je 2.1.1902 v 84. letu.

Moj dobri minopeski sef Jan. Dovič je umrl 16.
5. 1896. V seznamu ljubanske škofije l. 1897 str.
176 pa je tiskarski skrat povzročil hibo, tam
se čita: parochus in Maria Peč: Stavce

je bil skoraj gotovo Dunajčan. Ker v cerkvi sv. Stefana na Dunaju se posebno časti čudodelna slika „Maria Pöc“.

134a. Franc Kastelic, mestni ali starejši, da se razlikuje od Franca Kastelica, kandijskega, ali mlajšega, je bil lastnik hiše št. 84 in trgovec z specerijami. Kupoval je pa tudi druge predmete n. pr. kosti; jaz sem mu večkrat kosti prinesel; za funt kosti sem dobil 4 krajcarje; tudi lubje od česminja je kupoval. Bil je zelo naroden, tudi žitalmiški predsednik, ^{je bil.} z svojo soprogo Terezijo je imel dve hčeri: Tino in Elvo; Elva je bila pri urulinkah v Skof. žiloki vzgajena, se je poročila l. 1884 z trgovcem Antonom Virantom, bila krepka in zdrava a je že l. 1888 umrla. Njena slabotna, šib. Rejča sestra živi še sedaj; njh oče je umrl 31. 5. 1896 v 73. letu. Hči Tina je posedovala hišo, a jo je prodala in si hišo na Bladu Kupila; l. 1935 se je pa v svoje rojstno mesto vrnila. Svoje stvari in svojo

1340

sestro je dala izkapatv in jih na novo puho-
pališče prepeljati.

Drugi obitelji enakega imena je načeloval
Anton Kastelic, trgovec z lesenim orodjem
in voditelj prvih procesij za deč 18 su.
Ani. Ko mu je žena umrla se je v drugič
poročil z vdovo Jure v Klandiji.

Njegov sin Stanislav je postal tudi suho,
robar, a ni imel dovolj trgovske spret-
nosti; trgovina je pričela navzdol jadrati.
Stane je pa imel dve sestrji, ki sta se tudi
v trgovino podali; ena tu, je prodajala
suho robo in ženske klobake; druga v
Belokrajini, kjer se je tudi umrla.

Oča Kastelica, Franc in Anton, sta bila
jako živahnega temperamenta. Anton je umrl
14. 12. 1903 v 64. letu.

Glavarjeva hči Emilija Edel, je radi težkih
nog težko hodila, a je bila duhovitaⁱⁿ zelo na-
darjena; umrla je na Toplicah 12. 11. 1896.

1897

195. Ferdinand Zalokar mnogobletni me,
tliški župan in zdravnik je umrl 9. 2. 1897,
ko je dosegel 70 let.

Tu so studirali

Ferdinand Zalokar iz Metlike, 1866-73, I-VIII.

Rudolf Zalokar iz Metlike, 1880-86, I-VI.

Robert Zalokar iz Metlike, 1903-10, I-VIII.

Janek Zalokar iz Lese, 1859, I.

Teodor Zalokar iz Zagreba 1890, I.

Karl Zalokar iz Radolice, 1904, II.

Feliks Zalokar iz Florpelj, 1904, I.

Vincent Zalokar iz Štocijana, 1906-11, III-VIII.

Tlišni posestnik in trgovec Franc
Kastelic ml. v Kandiži je umrl 10. 3. 1897;
njegova v Metliki bivajoča mati Marija
Kastelic ga je za dve leti preživela. Imel je
tri sestre: Marijo poročeno z profesorjem

L. 1892 195, 135a

Nikodemom Donemilerjem, ta se je preselil
v Ried na gorjem Avstrijskem in je tam 15. 5.
1920 umrl; Justina, poročena z metliškim
trgovcem Emanuelom Fusom in Blujzijo
ki je neporočena umrla. Franz Kastelic
z svojo soprogo Lučijo voj. Vidic je imel štiri
sina Franca, in Edmunda. njegovi potomci
so: Marija, omožena Podbrajšek, a sta že
oba pred l. 1920 umrla; Ana, poročena z sod.
nikom Leitgebom; Magda posestnica vile na
Jerma in Edmund, ^{ki se je poročil z učiteljico Ano Kiler in} je prevzel trgovino po
svojim očetu. Edmund je srečni oče Franca,
Marijane in Marije.

135a La Početkom 20. stoletja je došla nova obitelj
Kastelic v Radolfov; njen predstavnik je pek na ljubla-
ski cesti.

Udoli 1865-1934 je študiral 24 Kastelic na
gimnaziji; od teh so v VIII. razred dospeli:

Anton in Kličet 1904; Louise in Martinjeva
l. 1905, padel kot praporec v Galiciji 1915;
Robert 1920, Lučila in Marijana 1934.

^{135, 135a}
a Justina Kastelic je bila mojih
let; videl sem jo dan za dnevom vsa
svoja mlada leta, govoril pa nisem nikoli,
dar ž njo; da se je Justina imenovala,
sem zvedel šele l. 1930. V svojem zakonu
se je čutila zelo srečno in je veselo pre-
pevala. V Melliki vojeni šolski se tu
študovali:

Richard Fuks, 1898-1907, I.-VIII.

Karl Fuks, 1901-5, I.-V.

Ludvik Fuks, 1905-12, I.-VIII.

Franc Fuks, 1912-14, I.-III. (Honor 135)

^{ad}
^{135a} Tu so dovršili svoje študije sledeči

Vidmarji:

Franc Vidmar iz Ajdovec, 1890-97, I.-VIII.

1902 Kaplan v Smihelu, 1911 župnik pri sv. Tro-
jici do l. 1930

Franc Vidmar iz Idrije, 1897, VIII.; dva sošolca
suattela imen in priimkov.

[135 a]
135 c
Franc Vidmar iz Lopate, 1900-08, I-VIII.

Albin Vidmar iz Gumberka, 1930, VIII.
se poroči Rot sodnik 2.1.1939 z Anjo Pinterič.

Anton Vidmar iz Gumberka, 1990-93, VI-VIII.

Jož. Vidmar, 1932-39, I-VIII. sin posetnika
Franca Vidmarja iz St. Jošta.

Dr. Nikolaj Zupanič iz Podzemlja,
1889-99, I-VIII, se je odločil za historiografijo;
njega so že od početka zanimali problemi
najstarejše zgodovine Slovanov na Balkanu.
Škusal je osvetliti temno dobo njih nase,
litve in mešanja z praprelivci; resul-
tate svojih preiskovanj je priložil v Kji.
gi: etnogeneza Jugoslovenov ki je izšla
l. 1931 v Zagrebu. Obsežni razpravi je
dodan daljši izloček v nemščini, da so
učena izvajanja Dr. Zupaniča nemškimi strokov-
njakom takorekto v originalu predložena,
in nepohabljena po kakem novicim pre-
vajalci.

136 V aprilu 1897 so usmiljeni brat,
 je v Kandiji pričeli zidati novo bolnišnico na
 svojem vrtu ob cesti ki vodi na Derkko. Sta,
 na bolnišnica ni več zadovoljala, od dne do
 dne se je večala potreba nove bolnišnice
 radi narasčujočega števila bolnikov; toda
 predno je stara bolnišnica svoje delovanje
 ustavila, je zahtevala še jedno dragoceno
 žrtev: Kapitalskega prašta Petra Urha.

Ta goreči dušni pastir je že
 kot mlad duhovnik in potem vse svoje živ,
 ljenje preveč časa v spovednici premedel,
 in si premalo pregibanja privoščil; od tod
 je izvirala njegova bolezen na drobnoju,
 koji naj bi se prišlo v vdom po operaciji.
 Dodal se je v bolnišnico, operacija se je
 izvršila, a pacient ji je podlegel; tako
 se je končalo prostovo plemenito delovanje.

Prost Peter Urh je bil gostoljuben; na počitniških bivanja bogoslovci so bili v petkih njegovi gostje; skrbel je za nove paramente in kline hiše božje; 15 let je bival tu, v tem času sta se v večnost preselila Kanonika Skrabee in Vook, na njih mesto sta v Kapitel vstopila Kanonika Franc Povis in monsig. nove Matija Jerih.

Dne 8 augusta je prišel v Kapitel novo mašo Anton Janc. Njegova mati tega dneva ni doživela; bila je iz Bobicove obitelji; tri sestre so stanovale v svoji hiši pri bivši cerkvi sv. Florijana; bile so izvirjene šivilje, pri Katerih so se dekleta in mladičevci šivati učile; tudi dijake so imela na stanovanju. Druga izmed sester se je poročila z pristavnikom Kontovojem Rojsem, tretja z

ki je umrl 31. 8. 1882

137

11 43

davkarjem Verbičem. Ferdinand Bolih je bil tu rojen in l. 1863 v IV. Novomariški Janci je pridigoval prof. dr. Jos. Marinko, ne trebelški župnik Mihael Barbo; ta je bil pri Pjobičevih le kot dijak na stanovanju. Davkar Loovenc Verbič je umrl 7.2.1923 v 84. letu.

137 Stari leseni most je potreboval vsako leto nekoliko popravila, zato se je sklenilo ga z novim železnim nadomestiti. Stem sklepom je bil vsakdo zadovoljen. Toda sklenilo se je, da se novi most ne postavi tam kjer je bil stari ampak višje, v višini mestnega terga. Ta projekt je bil Žabarijom všeč, ni bil pa po godu ovinu prebivalcem na desnem bregu Kerke, ki so stanovali zapadno od novega mostu. Podarili so v mestu Kutrac, jevo hišo in del Jenknerjeve, v Kandiji pa Bruličovo in Vindišarjevo hišo.

Ms
PICIGAS L.

SPomini/Knj. 5

019759137

POSEBNE Zbirke
KONJAZITICA H. JARBA, 1900. P. 1010
COBISS